

AKATALPA

Temmuz 2014 - Sayı 175

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Pelin ÖZER

YER DEĞİŞTİREN IŞIK

Oral Süzer'in anısına,

I.

Kitap gibi okuyor ölümü
Bir andı, gördüm, diyor
Doğmuş güneş bir gözümün ucunda
Batmadan önce parlamış son kez
Bu sefer parmağımın ucunda

Hayatı bir ışık küresi
Hayatı dünyaya sığmamış keskin kakhaha
Hayatı bir merdiven uzaya

II.

Kitap gibi okuyor ölümü
Kimsesiz bir adadan yüzüyordum, diyor
Yanıp sönen düşler kasabasına
Bir tepeden ağır ağır iniyordum
Uyuyan kardeşlerin mağarasına

Hayatı ilk nefesin rüyası
Hayatı kokusunu yitirmemiş mimoza
Hayatı yuva yapmışavuçlarına

III.

Kitap gibi okuyor ölümü
Yer değiştiren ışıktı, diyor
Yanıp söndü son nefesimi doğurduğum çadırda
Açılıp genişliyordu gökyüzü
Kucak oluyordu evren bana

Hayatı göğe açık bir oda
Hayatı ovalar dolusu güneş dallarda
Hayatı taş sektiriyor şimdi yıldız koyunda

5 Mayıs-3 Haziran 2014, Büyükkada

Abbas KARAKAYA

BURSA ÜZERİNE

bursa'ya doğru
bakıp da göremezsen
altı asırlık
ulu cami minarelerini
sakın şaşırma

toki beton yığınları diz çöktürmüş şehre
ince bir sızı, büyük ızdırap
bağışlanamaz suçlar
işlenmiş kente karşı

şehre küstü mahallesi kırgın
altıparmak yokuşu perişan
çekirge ıssız, ağlamaklı

toptan silinmiş haritadan
karıncalar
ve rüzgarlarıyla beraber
kamberler mahallesi

uludağ, boynunda can simidi
utancından kapatmış elleriyle yüzünü

namaza duramaz diye bira ile rakı
tophane'de dükkanlarda
ne rakı bulunuyor şimdi, ne de bira

başkent bursa övünüyor
oteller bölgesine uzatılacak diye teleferik
kalksa orhan gazi, kalksa osman bey
ağlasa mı karagöz, gülse mi hacivat

.ıçıldıkça inşaatlarla şehirlerin ağzına
gönderine kalın
ay yıldızlı bayraklar
çekiliyor bursa'nın da

Sinan Akcan, Necati Albayrak, Özlem Altun, Alican Aydoslu, Dilek Bayram, Yılmaz Bozan, Sulhi Ceylan, Ünsal Çankaya, İbrahim Çelebi, Rasim Demirtaş, İbrahim Dervişoğlu, Necla Develi, Oresay Özgür Doğan, Osman Serhat Erkekli, Burak Eroğlu, Ozan Genç, Coşkan Tugay Göksu, Korkut Kabapalamut, Mehmet Karaca, Abbas Karakaya, Erkan Karakiraz, Emin Kaya, Nevzat Konşer, Hüseyin Korkmaz, Şahin Miron, Bilal Nergizli, Cihan Oğuz, Mustafa Oğuz, İbrahim Oluklu, Hızır İrfan Önder, Pelin Özer, Ozan Öztepe, Ahmet Tahta, Ertuğrul Tiryaki, Orçun Ünal, Şeyda Üzer, Kirkor Yeteroğlu, Mim Yusuf Yıldız.

İLK ROMANIMI YAZIYORUM!

Ozan GENÇ

Eski kitap satıcısından bir kitap satın alıyorum. Tuhaf bir kitap. Şiirler, kısa dizeler, öyküyü andıran düzyazılar, şiirimsi düzyazılar... Yazar adı, kitap adı yok: Kopmuş. İlgiyle okuyorum. Sonda el yazısı bir not. "Yağmur sabaha dek yağdı. Bu ezgiyi dinlerken yanımda olmanı ne çok isterdim. Ne yazık, bunu anca kâğıtlara dillendirebiliyorum." Sonra, ikişerli bitişmiş altı adet rakam. Birden - ne tuhaf, gece ve yağmur yağıyor - içimde bir pardon iki ışık birden yanyor: Bu bir kadının yazısı ve bu bir telefon numarası. Ancak, şimdi telefonlar yedi rakamlı. Öyleyse başına ek rakam gelmiş. İlk 3 ekliyorum, bizim yakanın kodu, çeviriyorum. Kısa, kesik sesler. Bu kez 5 ekliyorum. Yine aynı. 1 ekliyorum. Tamam çalıyor.

Buğulu bir kadın sesi. "Çok geç" diyor ve ekliyor, "Yarın İskenderiye'ye gidiyorum". Küt telefon kapanıyor. Yeniden tuşluyorum. Açılmıyor. Bir daha hiç açılmıyor. "Tuhaf bir duygu" beni ertesi gün Karaköy rıhtımına çekiyor. Kendimi İskenderiye vapurunda buluyorum. İçeri nasıl sızdım belli değil. Hani filmlerde artist birden istediği evde beliriverir ya, işte öyle olmalı. İyi de buğulu sesin sahibi hangisi? Ortada pek kadın yok. Sonunda kırk yaşlarında, güzel sayılmasa da yönetir (idare eder!) birini görüyorum. Olur mu olur. Birden kadın dönüp arkasındaki adama bir şeyler söylüyor. Cırtlak ve şirret bir ses! Bu arada vapur kalkmış oluyor. Kendime saklanacak bir yer buluyorum. Bohem eğilimleri olan bir tayfa da yardımcı oluyor. Kendisi, yıllardır çalıştığı ve birkaç kez ölümden döndüğü kömür ocağından sendikaya üye olduğu için atılmış, o da Amerika'ya gitmeye karar vermiş. Gizli gizli Marx okuyor. Ben ise, yolcuları gözlüyor, buğulu ses arıyorum. Bu arada izlendiğimi duyumsuyorum. Üzerimde bir göz var ama kiminki belli değil. Bunu başıma gelen tuhaf olaylar izliyor. Bu arada gemide bir de öldürmece (cinayet) işleniyor. Haydi kuşukular üstümde toplanmasın mı? Ardından kendimi İngiltere'de buluyorum. Hamlet'in tekil tini (ruhu) yanıma uğruyor, oturup söyleşiyoruz. Oradan İspanya'ya geçiyorum, bir gece gömütünden kalkmış Don Kişot'la karşılaşıyorum, vb.. 2000'li yıllarda İstanbul'da başlayan bu süreç, bir Paris sabahında, bir Jön Türk'ün oraya yerleşmiş torununun evinde (torun, buğulu sesli bir kadın) Türkiye'nin yüz yıllık tarihinin bilinmeyen, gizli kalmış, gizemli belgeleri arasında ve tuhaf bir sevi (ya da salt cinsellik) ilişkisinin içinde son buluyor.

Beğendiniz mi? Bu benim yazmaya başladığım ilk romanım! Çok katmanlı, çok göndermeli, salt metin içinde metin değil, çok sayıda metin içinde metin, metni oyuna çevirmiş bir metin, salt alt dili değil, üst dili de kurcalayan, dilleri alt üst eden, anlatı katmanları arasında gezinmeyi anlatı kazıbilimine çevirmiş, çok yeni, çok değişik, çok kurmaca, çok döngüsel, Nirvana ile insanın en düşkün yanları arasında gidip gelen, türsel sınırları eritmiş, yazın'ın tüm birikimini özümserken kitle ekininin olanaklarını da göz ardı etmeyen özgül bir yazı! Henüz yedinci sayfadayım.

"O güzel şiirlerini bırakıp neden roman işine girdin" dediğinizi duyar gibiyim. Yanıtım kısa: "Geç bile kaldım! Hem de çok geç. Neden kimi şeyleri bunca geç ayırt ediyorum ve gecikiyorum ben! Neden herkes, ama herkes, ilk romanını yazdıktan sonra benim de usuma geldi, ilk romanımı yazmak?"

İlk romanımı yazmak ne zaman usuma geldi? Tam üç ay önce.

O gün, bir gün bana hep sadece ve sadece şiir yazacağımı söylemiş olan ve o güne dek hep öyle yapmış olan ozan arkadaşımız Selim Halim'in evine uğramıştım. Bana kapıyı annesi açtı, salona buyur etti. İçerden oğluna adımı ünlediğini

duydum. Bir koltuğa ilişip, beklemeye başladım. Bekleyiş uzun sürdü. Belki yarım saat. Birkaç kez seslendim, ama yanıt alamadım. Sonunda kalkıp evin aralığına yöneldim. Bir odada Selim'in annesini gördüm. Masa başında harıl harıl bir şeyler yazıyor. Selim'in dipteki odasına yöneldim. O da orada harıl harıl bir şeyler yazıyor.

"Yahu içerde unuttun beni"

Başını kaldırdı:

"Dur şimdi, ilk romanımı yazıyorum, güzel bir görünüm yakaladım!"

"Yahu sen sadece şiir yazacaktın hani?"

"Yine öyle sayılır. Biliyosun, ben şiirde ritmi önemserim. Dilime gelmiş ama ritim yüzünden kıyıda tuttuğum, anlatıya kaçmış birçok dize birikmişti, onları birleştirip roman yapıyorum."

"Yahu öyle roman mı olur?"

Selim, güldü:

"Şimdi roman öyle oluyor, demode çocuk. Sen hâlâ Mişel Zevako'da kalmışsın."

"Yok valla, Üç Silahşörler'de kalmışım ben."

"Sen salona git Dartanyancığım, annem bir çay versin sana."

İçerden annesinin sesi:

"Romanımı bırakamam şimdi, Ozan, çocuğum mutfaktan alıver ne istiyorsan."

"Eminim baban da roman yazıyordur" dedim Selim'e, artık kızgın bir sesle.

"Nerden bildin?.. Ama evde çalışmadığı için parka gitti. Memurluk hayatının romanını yazıyor."

Odadan çıktım, kapı önünden geçerken:

"Ya sen ne anlatıyorsun Halime Teyze?" diye sordum.

"Ah evladım, benim romanda bir savım yok ki. Ama kabul günlerinde çok ilginç konuşmalar oluyo, onları yazayım dedim. Bikaç arkadaş öyle yazdılar, çok beğenildi."

O gün ayırt ettim ki, ben dışında tüm Türkiye roman yazıyor. Yıllarca yazın eleştirisi yazmış olanlar bile artık eleştiriye bırakmış, roman yazıyorlardı. Benden başka her ozanın bir, kimilerinin birkaç romanı vardı. Hatta bunlar arasında yetmiş yıl eleştirel ve kuramsal kitaplar yazmış olanlar vardı. İlk romanlarını yazıp yayınlamışlar, hatta bu romanlar için sempozyumlar düzenlenmişti. Banka yöneticileri, gazeteciler, patronlar harıl harıl roman yazıyorlardı. Tüm ozan arkadaşlar sıraya girmişlerdi, kitap dergilerinde her ay birkaçının romanıyla ilgili yazılar çıkıyordu.

Yolda giderken, Necmi Bağrıyanık'a rastladım. Uzaktan:

"Duydum duydu" diye bağırdım.

"Ne çabuk yahu. Herkes bizi mi izlemekte nedir? Hatice Munise'yle her şeyi bitirmeye karar vereli daha iki saat olmadı."

"Hatice Munise'den ayrıldın mı?"

"Sen neyi duydu peki?"

"İlk romanını yazdığını..."

"Haaa, onu mu.... Hiiç canım. Öyle bir heves işte. Gerçi yirmi yıldır tasarlıyordum..."

"Yedi yaşından beri mi yani?"

"Evet, ne var bunda. Ben doğuştan yazın eriyim, oğlum."

"Konusu ne, romanının?"

"Çok değişik. Çok başka. Seviler, ayrılıklar... E, haliyle cinsellik. Kösnüllük. Dirimsellik..."

"Çok değişikmiş gerçekten. Demek yedi yaşında tasarladın bunu da"

"Bırak dalgayı. Vaktimi de alma. Gidip bikaç sayfa daha yazayım bari"

Usuma geldi, evde meyve kalmamış. Sokağın başındaki manava (romanlarda bu manavlar da hep sokağın başında olur) girdim. Yeni yetme (turfanda) kavunlar gelmiş, ama pahalı. Rüstem de inadına onları sokuyor gözüme, belli, ederinden ötürü satamamış. İndirim yaptırmanın yolu var: Battal Gazi'den

BEYAZ GÜL'E AĞIT

Münevver Bozbay'a

korkuyorum bir gün
sel basar gözlerini, kurur içimde yaralarım
zamanın kalbinde durmadan
bir çark dönüyor sonsuzluğa,
şerbet yaptım köklerinden.

dağılır içine, tutunur, merhem olur biraz
açık tutma gözlerini.

kuşlar ve sesleri yabancı, baharlar
çağırıyor, gece büyüyor sabahın beşiğinde
beşiğinde kuşların en ağlanası türküler çalıyor
korkuyorum gelmesin bu yaz

affet, gözlerimi büyütemedim
ama bu dumanlar beni alıyor, alıyor bırakıyor
kan kızılı dağlara ki ağzın tekrar burnun, tekrar
kan
kokusu
korkuyorum, rengin neden beyaz?

son şiirim senin olsun
adın sonsuza kalsın.

6 Haziran 2014

söz etmek. Rüstem Arapkirli. Özkentlisini (hemşerisini) anlatan romanlara düşkün. Bu kez bana mısın demedi:

"Bırak abi yav. Bıktım artık. Alacam kalemi elime, bi Battal Gazi yazacam ki millet görsün. Ne o filmler öyle. Battal Gazi hazretleri öyle kılıklara mı girer, öyle taklalar mı atar Allah aşkına?.. Evin yıkıla, Cüneyt. Battal Efendimiz, iman gücüyle başarmış, ne başardıysa... Bir evliya, öyle soytarı kılıklarına sokulur mu güzel abicim. Roman dediğin, bu tarafını anlatır asıl... Defterimi almışım, başlıyorum abi yazmaya..."

"Valla iyi edersin" dedim ve kavunu Battal Gazi sayesinde yarı yarıya ucuza alıp evin yolunu tuttum. Kapıyı açtım ama Gülistan ortalarda yok, gelip yükü almaz elimden. Nice sonra sallanarak geldi:

"Yazdığın romanı bırakıp gelemedin değil mi?" diye çıkışımda bulundum. (Anladınız elbette, salt gülümsetmece (esprî) olsun diye söylüyorum).

İlkin şaşırıldı. Sonra gözleri parlamaz mı!

"Ozaaaannnn... Sana sürpriz yapacaktım. Gizli gizli okudun di mi?"

Boş atıp dolu tuttuğumu belli etmedim.

"Ama çok değişik bir roman" dedim.

"Ya evet. Kentli genç öğretmen kızın köye gidişi yazınımızda ilk kez yazılıyor" dedi.

"Kesinlikle öyle!" dedim.

Gece yağmur başladı. Gök de gürliyor. Uykum kaçtı. Kalktım, beynimde dolaşıp duran ilk romanıma başladım. Eski kitap satıcısından bir kitap satın alıyorum....

ŞEPİKLİ RÜZGÂR

Nehirlerin coşkusu
Çocukluğumdu akıp giden

Dere boylarında yarpuz
Kenger kanatırdık kırlarda
Kanatmazdık kimseyi

Kuşları ürküten korkuluktuk
Şimdi nasıl da korkuyoruz birbirimizden

İlkin Arapgir, Çemişkezek kokladım
Ağın, Eğin dutları

Şimdi nereye gitsem
Anıların avlusunda güz
Seslenir uzaktan

Kentlerin burgacında
Her yer dikenli
Hayatımız pusuya düşmüş ceylan

Munzur'un hırçın kayalarına
Geyik başı gibi uzanayım
Beni Göladağ'ın karına
Şepik'in rüzgârına sarım

LÜTFEN İTİNİZ

dünyanın altına saklandım
kılıcının zayıtı olmamak için tutunan

köşesinde gazinonun kaldım bir hat üstadı
en kalın dösekte oturttum kara kavruk avurtlarını

istedim, nüfus sayımı törenlerinde
kanguru kesesi karanlığı
eğilmiş cereyan direkleriym zengin değilsem
çarığımı kemiren gecikmeler, pusularken tek politikasını

korkunun arasında kaldı parmağım
bilmek,artık otobüste ağlayan düdüklü çocuk
sus dedikçe,huysuzluğa kulağımı tıkattıran

yüzükoyun birkaç yansızlıktım
yanaşamadığın kavşaktaki tezgâha
rahvan çoğunlukların, parçalı bohçalarından ibaret
kavlatmış hüngürün, tırmık uyuşukluğu olduğunu anlat

kimin tahammüle yaverliği yazıldığı gibi okunmaz
lütfen itiniz, mumlu beze sarılı dönme dolapları

EV İÇİN EDEBİYAT Veya Şiirsel Bir Depresyon

Oresay Özgür DOĞAN

-Bu bir hüznün değil bu bir kör kuşatma.

Gece ve Aklın Turnaları. Evet, sizi gördüm. Beden ve ruh sahibi biri olarak ve incelikli duruşlar poetikam gereği, şiiri, edebiyatı, resmi, sinemayı, müziği, felsefeyi, sosyolojiyi, psikolojiyi, sosyal psikolojiyi, sosyal antropolojiyi ve de şu an ismini sayamayacağım birkaç disiplini semantik bir potada yoğurdum. Bu yağurmaya, yaşamın sorunlarını hesaplayıveren "İlmlü Şeylere Enderûn Usulü Bir Yakınlaşma" da diyebiliriz.

Nihayet. Ortalık az biraz duruldu. Kuytusundan çıkıp ışığa doğru yürüdüler. Ben burada yok iken kimleri öldürdüler, acemiliğini tanıyıp ve seven? Bu bilişim çağı sizi yiyip bitirecek, hâlâ aranızda hayatımı şiire adadığımı, söyleyip duranlar var! Bir de üzerinizden parklar ve ayakkabı kutuları geçti. Ve akıp giden gözler.

Bir saniye, lütfen, olumsuz yansımaları en aza indirgemek için elimizden gelen her şeyi yapalım. Tamam. Sevgili şair sizin elinizden ne geliyor? Efendim ben gözleri toplayabilirim. Merdivenleri siyaha boyayabilirim. Şiirsel beddua edebilirim. Şeyleri de istenildiği gibi teselli edebilirim. Hemen her şeyi sıfırlayabilirim. Peki.

Bu arada unutmayalım ki "muhayyile heves doğurur." Devam edelim. Ne kadar ve çok zarıfsınız! Sizi seviyorum! Olması gereken nedir? Bilmiyorum. Belki sefil bir çılgın öğrenilmiş çaresizliğin yoldan çıkardığı. Geçelim.

Arada Sıkı Şair'in içi dopdolu estetik şeyler kitabı için şatafatlı bir söyleşi ve imza günü düzenleyelim. Alkışlayalım. Sonra, bazı şiirsel olayların heyecanını da kontrollü bir biçimde yani geleceği de düşünerek ifade etmekte fayda var. Ey denge ne muhteşem ne zor sıfırın sen, işte! Susalım. Susalım.

Siz. Sevgili Yorumlayan. Lütfen. Bu sayı için kendine özgü sesi olan, okuyucuyu içsel yolculuğa çıkarabilecek kelimeleri bir arada tutmayı becermiş, içinde yüklem barındıran cümlelerle kurulmuş anlam bulabileceğimiz, az çok dilsel sıçrama yapabilecek nitelikleri de içselleştirmiş direnç ve karşı duruş şiirlerini sayfalara taşıyabilmek ümidiyle elbette biçimsel şeyleri de yanınıza alarak lütfen sabaha karşı ağırbaşlı bir keşfe çıkabilir misiniz?

Peki ya sonra?

1- İmge, okuyucu için tam bir baş belasıdır. Şiirde sonuç yoktur. Geçelim. 2- Beni kendileriyle eşitlemek istiyorlar! Dedi, köşe başındaki şair. 3) Kaderim beni Türk şiirine altın harflerle kazıyacak, dedi, elekte bırakılmış şair. 4- Sürekli şiir ve yazı istiyor bazı dergiler. Kendimi şakacıktan naza çekiyorum. Dedi. Rüzgârgülü, okşuyor. Güzel! Devam edelim. Devam edelim. 2, 3 ve 4 numarayı depoya kaldıralım.

Dehşete kapılıyorum. Güzergâhlar belirliyorum. Hep bir belki midir, şu yapışkan şair rolü? Galiba, bu aralar, şiir düşüncem eksik veya oluşmuyor. Bir "şey" üzerine düşünemiyorum. Çünkü aklıma önemli o bir "şey" gelmiyor. Kimin aklına ne

gelmişse onu okuyorum. Örtüsüz. İşim oldukça zor! Düş yapıda böcek ulumaları töreni! Geçelim.

Tamam. Orta yaşlı şairlerden şiirsel masallar: "Şiirin, içinde kendine yer buldu. İmgesellik içinde deviniyor. Kadim ağaçtan imgeler koparıyor. Basit şeylerden karmaşık şeyler üretiyor." Geçelim. Geçelim. Utanalım. Susalım. Yani, yalnızca parlatmak için kopya çekilmiş cümlelerle, yani. Bir Berber bir Berber'e. Sonra dize ve imge kapkaççıları. Elimizde, "güneşin testeresi..." Sevgili şair, rica ediyorum, sözcüğü kullanmadan anlamını serpiştirin. Şiir, ara eleman liberal gençlerin omuzlarında yükselecektir. Veya üzülelim! Geçelim.

Uyum için frekans. Olmadı ölümleri de imaja yamarız. Yani bir isteğiniz olursa. Hep daha iyiye, hep daha iyiye. Size verilmek istenen biçim. İrkildi sözcükler. Maskeler, mesafe nöbetleri. Ateşe verilmeli aksak dilin cenneti. Ayraç ve Şiir. Kan Çanağı. Motivasyon saati: Kazananları tebrik ederiz. Geçelim. Geçelim.

Nihayet körleşme. Seçilmiş bir aykırı zaman dilimi, kişneyen. Herkes ölüsünü ay ışığında uyandırıyor. Ama olan eksiktir ve tehlikeli. Vişneçürüğü fularla süslenmiş kıdemli bir aşkla. Geçelim! Geçelim!

Beğendiğim şeyler var. Duygusal bir ustalıklı. Ev hali. Çoluk çocuk. Performans ödevleri. Eşya bilgisi. Örumcek ağları. Yaşlılığa güzelleme! Ev için edebiyat. Pişmanlık da insanı şair yapar. Sanrılaşarak, tanrılaşırlar. Açılın kanatlı kapıları incir bahçelerinin. Lütfen iletişime karşı bir iletişim stili oluşturun. Kararlı olun ve cesaretli elbette inançlı.

Sevgili şair, gözetleyerek boşluğu, ütülenmiş şeyleri, yaratıcı düşünceye yamamaya çalışan, genellemeleri kolaycılık içeren yazının ışıltı, elbette muteber bir yaklaşımla, kavram karmaşasında, zamanı ve mekânı da göz ardı ederek olguları yorumlamaya çalışırsa ortaya söylenen gelişigüzel sözler yığını çıkarılır. -Laf olur torba dolar güller açar. Yani neden-sonuç ilişkisi zayıf, tepeden inme, sınırlı ve sorumlu örnekler üzerinden yürüten kıdemli kör kılavuz birbirinden kopuk düşünceler ve gereksiz tekrarlarla ilgiye yanaşıyorsa; anlam, bildik bir yakınsamaya indirgeniyorsa; zavallı büyük sıradanlık kaçınılmazdır. Bekleme yapmayalım. Geçelim.

Tekrarla. Tekrarla. Dil ötesi şeylerle... Sonra guguk kuşu, yaşamsal nitelikleri belirleyen. Oyali mendil. Eskidi, püsküdü. Yaslanıp bildiklerimize. Algı için ikili ahlak. Övgü duası. Kapalıyız. Beyefendi, nimet ve külfeti eşit dağıtalım. Geçelim.

Sevgili araştırmacı şair, önyargıyı dışlama yeteneğine sahip şiirsel eleştiri yani o sorgu süreci, alan bilgisi üzerinde bir denetim gücüne sahiptir. Teknoloji ile ideolojiyi birbirine sürten okuma fişlerinin toplamı yorumdan düşer. İşlevsel değeri ışıldayan nesnel veriler toplamı gerçeğin modelidir. Laf oldu beri geldi yargılarla gerçek irdelenmez. Düz mantık, düz algı, düz şeyler. Beğenmedim. Geçelim.

Evet, inkâr etmiyorum: Anlam bilimsel çözümsüzlük sadeliği sever. Yalınlar. Öğrenilmiş bir düş dünyasına sahip olan, yeşil panjurlu evinden dışarı çıkmaya cesaret edemez: Ürkü. Ve kapan, mavi bir bahçedir. Büyüklere Jean de la Fontaine ve Karınca. Küçüklere "Tembellik Hakkı". Karınca, kararınca. Yalınlık da sözcüklerin kabuğunu soyar ve okuyucudan çaba ister. Çabuk susalım. Okuyup silelim. Gömü. Şiire veranda: Bilinç ve algı. Uzanmışsa bir ormanın kenarına. Gecenin koyunda ıhlamur kokuları. →

Dilek BAYRAM

II.

Kedi gözüyle görüyor
Balık gibi düşünüyor
İnsan gibi çoğalıyor.

Hüküm süren yıllarca
Zamansızlığın krallığı
İdi buralarda.

Sabah ayazı gibi vuruyor yüzüme
Balık gibi düşünüyor
İnsan gibi çoğalıyor
Kedi gözüyle görüyor

Saatime bakıyorum
Kısırdöngüyü beş geçiyor.

Düzenli bir düzensizdir yazının içinde şiirin ev kedisi. Şiirsel taşra bazen miyoptur. Sonra küçük bir merkezi zaman kaybı. Anlama utanan şiirsel yorum-uyku. Oysa sokaklar ateşle boyanmıştı, farkına varılan. Bu arada yolsuzluklara da küçük bir gerekçe yazalım.

Hazzetmem şu düzenlenmiş insan ilişkilerinden. Evet, hiçbir şey anlamadım. Ama şiir için söylemek isterim ki -Nasıl olsa her soruya karşılık gelir- Acıları kardeş bilip, ölüp giden şairler de oldu. Sakladığım şairler de. Sonra "kültürel, siyasal ve toplumsal sorunların" ötesine geçmiş yazınsal prizma, düşüncesi. Düzen içi şeyler, kıllar. Kafadan bacaklılar! "Bu hesapta yoktu." Susku düşmektir ey küçük dize. Boşluğa çaresizlik. Ve şükreder ehabil. Geçelim.

Neyse. Kuşku insanın olağandışılığına kapı açar. Şimdi küçük bir kuşkuyla; örneğin esin almış rengi ve kokusu ile bir duygulanımı ateşleyecek olan, oğulları egemen bir yalnızlığı onaracak o kahredici ihya edilmiş ayrılığı, içi bunalmış yüreği ve kıvamlı boşluğunu sonra büyük hüznün ırmaklarını ve mutlaka övülmüş geceyi ve gölgeyi, kütüklere törenlerle işlenmiş güneşi ve denizi yani kaleme yakın öykünülmüş nimeti, bir an bile tereddüt etmeden, şiire yakın bir kararlılıkla bekleyen anlamların içinde yok etmek üzere örtbas etmek. Geçelim.

Şöyle edebî usa uygun reşit olmak çok mu zor yahu, şerhli şerhsiz? Sonra hep gözler önüne serilecek, yerleşmiş cümlelerce kuşatılmış ve yoruma hazırlanmış o muhteşem ürperti gören ve işiten. Hevesli kafalar. O anı kutusu, yanığı, gümüş işlemeli at. Bir şiirin içinden sokağa çıkan herkesin rüzgârı. Dörtmala. İlk yaz. Az biraz eğlence trafiği. Cam yalvacı. Belirgin kılınan. Özenle tozlarını alıyor dünyanın. Uzlaşmış ve uzlaşan ahlaklı sıkıntı. Buğusunda çöpten olmalar telaşı yalnızca duygusunun erdemine büyüyen. Seslenme ve yerleşme ölçüsü. Ölçü, toplumsal bir saksığandır, çelişkinin düğmesini ilikleyen.

Ürkü sensin ey sıkı şair!

Susalım. Susalım.

Bilal NERGİZLİ

NEMFOMANİ

nemfomanik bir dünya
ve çocuk muştulayan cereyansız kış geceleri
gölgeler ve uğultular
ve kösnül ağırlar
ve yaşıyan her bedende feodal yalnızlığın o silinmez izleri.

Mehmet KARACA

YILAN GÜNLÜĞÜ

bize bir tanrı doğur
sırtı boşalmış kurak figürleri sergile camı açınca
hem haritalarda rastlamak iyi fikir göller yöresine
alınımı dalgalayan bu imkânı al göğsünde sakla, hiç
söyleme ne renk tavanımı kamçılayan ölü deri baktık
yılanların uyumlu atağında dönen iklim belirtisine, kötü iris
yan yana büyüyen apartman daireleri de hiç yuvarlak değil!
benim kıllarımı saydığımı söyleme zaten kimse sormaz
küçük karelerde bir ağaç yetiştirdiğimi belki düşününce
deri değiştireceğiz

iskelet: ilerlemiş aydınlık
bütün eklemelerimi saydım bir su nanesi kadar değil
yaşyla bir yüzemeyen sen: dış aralarında yeşillik kalıtı
hem esnedikçe kıyı kemerinde kırılan dalga biraz
bizim iç sesimiz. tragedya mı diyor tuzcul camı açınca cadde
sadece bir diyalog senin oğlak dönencesini tuttuğun
içime sinmedi hem, yarım küre çiğnerken baştan say
kaç tren sonra karanlık çöküyor

bilmiyorum kuşlar neden birbirine bu kadar yaklaşır
mıknatısı ben bulmadım,
bir tarak bulsam biliyorum bitecek bu dağmıklık
duvardaki sarmaşığı yatıştır hiç olmazsa, dışarıda teneke sesi
org çalmak için hangi odada büyümeliyim Wagner
iki dedem de öldü bak
o zaman artık kalın kitaplara danışmam gerek bu konuyu
-bir ataç bulsam düzelecek içimizden geçen kargaşa
ama bir yalandın anlaşıldın put! şimdi yutkun kokumuzu
en çok vanilya şurubu içeren

bir tanrı doğursan, çok değil
derisini ortalıkta bırakan yılan boğazıma sarılır
sarılıns! iyi fikir içime düşürdüğüm kan ısrarı
bize bardak sunan ev sahipleri içinde nilüfer yüzdürmüş
-bu sizin deltanız. iki kulaç atmanız için gerekli birikinti. ne
güzel
iki bina yıkmalıyım aşağıya inince Herkül denmeli
herkes kendi suyunu içsin lütfen bana lağım kalmadı

iki dedemin de üzerine bina yapmışlar bak
tükürük yağıyor eğer hava çok güzelse
teşekkürler o zaman size. biz çok sessiz kırılırız.

KIRIK GÜN TOPLAYICISINDAN NOTLAR- 3

Hüseyin KORKMAZ

/+

Elimizdeki veri zamanları (geçmiş, bugün, gelecek): Dilsel saptamalar, dilsel saptamalar, durumlar elimizde veri olarak; geçmiş (aslında geçmiş hiç geçmemiş ki!), gelecek (şimdi, geçmişin geleceği değil mi?) ve günümüz (hep yaşadığımızdır! Yaşadığımızdır!) ortamını duygu masasına yatırır, imge karışımı mana elde etme ve bu çağrışımlı öğrenme sonucu bilinçli yakınlaşmalar sağlanır. Değil mi ki, anlam üreten edebiyat pratiği yokluk denen boyuta doğru bizi kendimizle yolculuğa çıkarır. Oradadır şiir, manevi coşkularımızı harekete geçiren devingen güç. Batınî birçokluk ile karşı karşıya olduğumuz da bir gerçek. Şaşkınlık ve büyülenme yaşanabilen bir ortamda edebiyatla biz birlikte zengin bir bağlantı kuruyoruz kişilere ve olaylara dair. Sahipleniriz olmayacakları. Tanrı edasıyla var ederiz yeniden manevi yerküremizi. Olmayan bir dünyada aslında olmayan bir gerçeklik kurduğumuz, hepsi bu! Hiçlik olma hevesi içerisinde varlık göstergesi sergilemenin ifadesi açık: Sonsuzluk!

Elimizdeki veri zamanları (geçmiş, bugün, gelecek) neden ve nasıl ayıklanabilir bilinçlerimizde? Bu dünyada söylediklerimiz, yaptıklarımız, ettiklerimiz yaşadıklarımızı karşılar nitelikte anlatı disiplinine sahip olmayan sanat kişisi (şair) yozlaşmaya mahkum değil de nedir. Oysa adalet, barış ve özgürlük şiarıyla manevi yerküre üzerinde hep yeniden kurduğumuz yaşam alanlarını bir daha bir daha kurmak için de sözcüklere sahibiz yine. Sözcükler, tükenmez malzememiz işte! Veri zamanlarında ruhuna yazdığı bir kelâm bile, sürekli yenilenen bir yaradan devamlı kâğıda düşen acı sızıntıları da olabilir veyahut ayrı mekânlarda yaşayan insan hâlleri de bizi hiçe/hıçlığa götürebilir. Bedenin ve dünyanın tamamen soyutlanması, soyut bir mekânda durarak kendini yeniden dünyada var etmesi ve dünyayı da istediği gibi yaratma, biçimlendirme ve düzenleme meselesidir asıl olan. Elimizdeki veri zamanlarıyla yazınsal edimlere başlangıç adımları atabiliriz tabii ki.

/+

Mavi kuşun söylencesi: Sanatın penceresine kolumu dayamış, değişken zamana bakıyorum özlem sularında, biri geçiyor satır arasından saçları güneşe gölge, mavimsi bağırtıyor kuşlara; eskil hüznün yayılışını geçmişine göz ardı edemem ki, bu bakışın kendisine sırlı duruşunda; kalbim çarpıyor turnalara...

Tenin renginde benim olsa, terlese Doğu Anadolu, Anadolu'nun doğusu aşkın sonrasına yataklık eder diyor turna, aşktan söz eden batısı ele verir. Çılgının suskunluğuna yağıyor soluk o vakit. Karanfil üşümesi! Mayınlı bölge: kalp sınırı. Sulaksız arazi geçiyor önünden uçsuz bucaksız bir de; göz ardı edemem ki, hüznünlenince Doğu, biçare fırtınasıyla kavrulmuş gül kokusu...

Şiir mürekkebine güneş dokunuyor. Sanatın sıvası kerpiç odasında dökülmüş, bir başıyım, suskulara bir intihar cümlesi ayarlarım, kim konuşursa diye! Her an ölümdür sorduğun içsel ayrılık; dar ağacı kurulsu! Anarşist avuntularım da sıra; suskun sözlüğün ağartısı ise ahşap masada. Yaraya söylesem kabuğunu koparmış söylemin, eyvaahh! Su sızıyor duvarda imge küf tutacak dilimizde...

Duvarın dibinde karınca yuvasına işiyor çocuk, yapma çocuğum! Diyorum, sesim yankı yapıyor sözcüklerin duvarında; dereden geçiyor sarı kedi, tırmalıyor kapıyı, içeri girip dizime

sürtünecek biliyorum, birkaç tüy hafifliği öksürüyorum. Saçları ışık dalgası, yayılıyor uzaklara; gülüşü güneşe gölge doğdu doğalı. Güneşin mat bakışını göz ardı edemem ki, kentli duruşunda; sararıırken zaman...

Wurunşima da gül kalaylanıyor; şiir, çingene kalayı tutmaz diyor ressam. İliklerimi ısıtırken kanıma dek, terliyorum, sanat evimin kömürlü sobasında rüya demlenirken, haykırışı yankı yapıyor kavrulmuş gül kokusunun, duyuyorum durduğum pencereden hâlâ; göz ardı edemem ki, dilin bestelediği melodiye kulak vermesini, frekans bandında benliğin ilahi dinlemesini; penceremi kapatıp, zamanın tülünü çekiyorum söylenenlere...

Fırat'ta, doğu türkçesi ağızla konuşuyor güneş, hissediyorum, semah dönüyor dünya. Ben kır çiçeği alevi seviyorum, sen benim de iznini istiyorsun. Birazdan kalkıp gideceksin ömrümden, dil bulaştı diye aşka; susuyorsun, bir şey diyemem ki; kendi sesinde kırılan aynaya, zarif bir görüntü düşerse yorgun güzelliğe...

Sert iklim soğukunda; bir nehirdi gözleri oysa, göz ardı edilemeyen hırçın sularda. Mavi bağırtıyor kuşlara...

/+

Kategorik Şairler Meselesi: Şair, kâr denen veya bir başka kavramsal nitelik olarak belirlediğimiz "emeğin karşılığını alma" fikriyle şiire yakınlaşmasından sanatın önemini azaltıcı yön mevcuttur. Sanatsal ürünün burjuva değeri, sanatı, kapitalist pazara hizmet edici bir meta ürününe dönüştürür. Sanatçı, bilge kişidir. Bilge kişi yozlaşmaya, duyarsızlaşmaya uğrarsa kötü ve adil olmayana başkaldırma gerekliliğini toplumda nasıl dillendirebilir ki. - yani, bilinç ve bilgilerimizi kategorik alametlerle etkisizleştirmeyelim.- Burjuvazm teorisinin yıkım getirisi karşısında şair; bireyi koruyucu rol üstlenmelidir. Hepsı bu kadar değil!

/+

Fırat'ın Eteğinde Mavi (-) ile Yeşil (+) diyalogları:

+ Su hayattır, Mavi yüzlü! Mavi'nin derin durgunluğu yeter mi Yeşil'e? Yeşil'e hayat verebilecek mi, Mavi'nin berrak gözleri?

- Yeşil, baharın soğuk gecesi gibi görünür hep. Oysa Yeşil; içi sıcaık yaz serinliği, kuş coşkusu kalbi sevimli ve Mavi'nin ruhunda gökkuşağı bilmez mi Yeşil'i?

+ Yeşil, taşradır, şark bölgesidir, bozkırda yaşayandır! Mavi, denizdir. Mavi, gökkuşağıdır, rengini bağlar şehre. Çiçek adlarını ezberleyip bir bir attım dalgalı sesine, gelirse dudağının kıyısına; bir mektup yaz, not düş tarihini hayatın sol alt köşesine. Şarap şişesine koy, tıpasını sıkıca bastır ve at denize, dikkat et içi şarap dolu şarap şişesi olsun ama! Kimi mektuplar şarapla ancak okunur!

- Mavi, kendi sesinde yıkar kalbini. Çünkü Mavi, Yeşil'e aynadır. Görür ki; Yeşil, gurbettir. Yeşil, yorgundur. Yeşil'in, kederi ve kaderi mat.

+ Mavi, suyun sevinci; Mavi, suyun ıslığı; Mavi, parlak denizyıldızı!

- Yeşil, Mavi'nin parlak yeşili. Mavi, kandır; Mavi, denizyıldızdır; Mavi candır.

+ Mavi, gündüz güneş, gece aydır; ya Yeşil nedir, Mavi'ye?

- Mavi pek evvelden bilir Yeşil'i. Perdesizdir Mavi'nin gözleri. Yeşil güven verir Mavi'ye. Böyle hissetmiştir hep Mavi Yeşil'e. Yeşil'in koynuna uzanır Mavi, bilir ki, onda bir kelebeğin huzurlu ömrü var.

+ Mavi, çocukların uçurtma sevinci. Mavi, güzel çalınan bir müzik . Mavi, Yeşil'e göre duyulmamış ahenk. Mavi, her yerde yaşayabilir mi? Toprağından kopunca solmaz mı Mavi?

- Yeşil, huzur; Yeşil, tatlı bir iç kıpırtısı; Yeşil, kokusu olan bir rüya... Mavi, yerde de gökte de mavi. Suyu ulaştıramazsa Yeşil'in köklerine, toprağında solar Mavi, Yeşil bilsin, ölüme dair her saklanan fısıltıyı!

TARİFSİZ

bir lamba yanıyordu odada
bir lamba ki fosforlu
kadın oturmuş bacaklarını izliyordu
hani o hiç sevmediği bacaklarını
adam gözlerini dikmiş kadını izliyordu
hani o istediği, arzu ettiği bacakları
adam doğrudu iskemleden, sokuldu kadının boynuna doğru
öpmek için buruşturdu dudaklarını, kadın kükredi
kadının istediği öpücük değildi
kaderine dövme yapılan işi yapmaktı isteği
adama baktı söverek içinden
rüşvet yiyen ellerini tuttu adamın
adam darıldı, hevessiz gördü işini
kadın oğlunu hatırladı ve bir kez daha öldü
üstünü giyindi, aynaya baktı ve tekrar öğrendi kendinden
adı: Cansu
hayır hayır Mukaddes
ya da her kimse
kazanan tekrar hayat olmuştu, tarifsiz

Ocak 2014

+ Günün getirisi nedir ki ruhun altınlarından başka. Dal nedir kökü olmayan ağaca. Mavi'nin tüm açlığı Yeşil'in ruhundaki dallarda yetişen zengin metin meyveleri galiba!
- Mavi, Yeşil için pencereydi, Mavi gün, Mavi aşkı belki de; kapama kalbini söz dolabilir içeri!
+ Yağmura seslenir Yeşil, bakışı eksik ve eski bir karanlık gibi!
- Mavi'nin uykusu yabancı bir kuşun uykusudur, doğa gülse hemen uyanır bunu bilsin Yeşil?
+ Yabancı kuşlar ürkektir; gurbettir, yorgundur.
- Yabankıktan Yeşil'in dalında uykuya dalmayı özler mavi rüyasında!

devamı gelecek...

/+

Şiire yoğun irade beyanı: Esnek, modernin içine söylem geleneğini yedirerek gerçekleşen popüler var oluş yıpratma yaratır. Kalkınmacı dil, rivayete göre kalkınmacı söyleme dayanarak anlatan "değişim duygusu"nu gördü. Sanat dallarında şiire yoğun irade beyanı sadece günümüzde belirsiz bir iklim altında değildi, geçmişte de öyleydi. İnsanlar şiirde yeni yaratılar için o karmaşık, engin dili, okyanus gibi dev çöçüculüğü esin alanında sezdi ve o sezgiye yürüdü. Yenilikçi düşüncelerin tüm olanaklarını şaşırtıcı biçimde kullanan insan, şiirin hakikat duygusunu her alanda duyurabileceğinin gerçeğine de vardı. Ol sebepten toplumda şiir çatışmaları hep yaşandı ve bundan sonra da yaşanacaktır. Şiir, toplumsal çatışmaları çözüme ulaştırma yeteneği olmasa da bireye hakikati işaret etmesini öğretti. Artık içimizde çağdaş bir yaşam olanağının bir alternatif öngörüsü mevcut!. Bizler hakikate varma yolunda gerçekçiliğin duraklarında birer mola veririz ve diğer anlayışları bekleriz. En azından çözümün odağında çözümü anlatan, kişiliğin çözüm anahtarını olabiliriz.

Malatya, 3 Aralık 2013

KIVANCIM İŞLER

varsıl bir sabah
serçeyi gölgesinden
ayırarak yasak
yağmur da bunu bilir
avlumun yaban bulur
ikicik kanat
sesini sesim savmaz
kivancım işler
kedim de *kuşum* sever
dizime kavis şöyle
sanki çelenk şu
bahçemdir taşta konuk
çıldırta yazdan
yoksulundan ölümse
pekçe ağır gelendir
neden ruhlara
yer açılmaz toprakta
yitse acılar

çürümenin keyfini
kanla tene vermişler

kırdım saati
ah zamanı ölçmenin
sonu olsaydı

akrebin ağusunu
bal şerbet niyetiyle

nicedir güller
duvarlar kıyısında
sökülmüş durur

karganın yavrusunu
bülbulden mi saymadım

TUTUŞMASIZ

Bugün ayın biri
yarın ikisi
öbür gün üçü kesin

bu, takvimin biraz da çaresizliğidir
parmaklarının arasına başka parmak alamadığı için

ŞEN GÜNLÜK (III)*

Korkut KABAPALAMUT

21.04.2014

Çantama kavuştum. Bulan kişi, nedendir bilinmez, çantayı evinde üç gün konukladıktan sonra ajandamdaki numaradan beni aramayı nihayet akıl edebilmiş. Ümidimi tamamen kaybetmişim. Hatta internetten yeni evrak çantası siparişi bile vermişim.

Öğlene doğru evden çıkıp büroya geldim. Hava aşırı sıcak. Kendimi son zamanlarda hayli bitkin hissediyorum. Özellikle metro yolculuğu esnasında gözlerim kapanıyor sürekli. Biraz canlanabilmek için her seferinde B-12 vitamini almaya karar versem de, o an için koltuğumdan kalkmaya üşendiğimden, biraz sonra kalktığımda içerim deyip erteliyor, sonra da tamamen unutupuyorum. Aslında unutkanlığa karşı bir ilaç bulup kullanmam gerek ama muhtemelen onu da içmeyi unuturum ben.

F. Attar'a, kayıp nedeniyle verdiğim zorunlu aradan sonra yolda biraz devam ettim. Ama pek bir haz alamadım. Yaklaşık 900 yıl önce kaleme alınmış bir eseri çevirisinden okuyup üzerine de ondan yoğun yazınsal hazlar damıtmayı beklemek belki de saflıktır. (Çeviri ne derece sağlam olursa olsun.) Tabii, bunun Homeros destanları gibi kimi istisnaları da yok değil. Konu, İran ya da Arap edebiyatı olunca, yapıtları mutlaka özgün dilinden okumak gerekiyor galiba. Aksi halde, edebi sanatlarla dolu bu metinleri değil başka, biraz sıkıcı bir şey okumuş oluyorsunuz. Bir adam yerine onun gölgesiyle tanışmak gibi bir şey bu sanırım. Aynı şey *Hafız Divanı*'nda da başıma gelmişti. Ama örneğin İranlı çağdaş şairler S. Sepehri'nin ve F. Ferruhzad'ın şiirlerini büyük bir keyif ve sevinçle okuyabiliyorum. Yine de mesnevide çok hoşuma giden bir dize buldum: "*Miskin çöpçü ile ne işi olur ki?*" Üstat bunu, avanaklığına bakmadan olgunluğa erişme umudu besleyen 'uykucular' için söylemiş önceki dizelere bakılırsa.

Kitap fuarlarından hoşlanmıyorum. İnsan vahşi bir kitap ormanında ya da bir Kuzey Afrika pazarında yitip gitmiş gibi hissediyor kendini. İndirimse, internetten indirimli kitap almak her zaman mümkün. Üstelik kitap, adını girer girmez okuyucu yorumlarıyla beraber karşınıza çıkıyor. Ama koca fuarda belli bir kitap ya da yayınevi standı aramak, samanlıkta iğne aramak gibi. Buna rağmen birkaç gün önce açılan Tüyap'a giderim muhtemelen kendimi tutamayıp. İlk fırsatta almak isteğim iki kitap var. Biri Ertuğrul Özkök'ün yeni biyografisi; diğeri'nin adı şu an hiç aklıma gelmiyor. Yanımda bir kitap listesi ile dolaşsam hiç de fena olmayacak galiba. Özkök ilginç bir insan ve yazar. Hiç olmazsa özeleştirisi konusunda pek çok kişiye örnek olabilir. Halen sürdüğünü söylediği Özal'a bağlılığını anlayamasam da, egosuzluğu bizim yazarlarımızda hemen hiç görülmeyen boyutlarda. Ayrıca çok yönlü merakları olan, sürekli gezen bir adam. AKP'ye uzun bir dönem için sıcak bakması ya da belki menfaat gereği bakıyormuş gibi görünmesi ise affedilecek cinsten değil tabii bu arada.

Yolda gelirken ilginç bir sucuk reklamı gördüm. Buraya yazmadan edemeyeceğim. (Ne de olsa, başlığımız 'Şen Günlük'): "*Sucuklar Sultan ise, mangallar aşkla yanar!*" Burada hangi edebi sanat ya da sanatların kullanıldığı üzerine bir süre ciddiyetle kafa yordum; ama sanırım,

sistemli (ya da sistemsiz) bir edebiyat eğitiminden yazık ki geçemediğimden kandırıcı bir neticeye ulaşmam mümkün olmadı. Teşbih desen değil, eğretileme desen o da değil. Muhtemelen bir şair-reklamcı tarafından değil de, doğrudan şirketin sahibi ya da onun yaratıcı bir yakını tarafından bulunmuş bir slogan... (Şimdi aklıma geldi, sanırım 'sultan' sözcüğü iki ayrı anlamda kullanılmış. Ama şimdi bu edebi sanatın adı da usuma gelmedi aksi gibi, bakmaya da üşeniyorum.) Zaman zaman, eskiden çok kullanılan edebi sanatlara göz gezdirsem de, çok geçmeden hepsi aklımdan uçup gidiyor ve ben yine kör cahil öylece kalakalıyorum. (Nedense, tecahül-ü arif hariç.)

22.04.2014

Az önce büroya geldim. Yine oldukça sıcak bir gün. *Kızılderili Mitolojisi*'ni henüz bitiremeden yine Kızılderili yaşamı üzerine bir kitap okumaya başladım. (Zira Bulut, okumak yerine onunla araba oynamam için, o an okuduğum kitabı mutlaka bir yerlere saklamış oluyor.) Sanırım Kızılderililer üzerine bugüne dek yazılmış en bilinen kitap: *Küçük Ağaç'ın Eğitimi*. Çok sayıda dile çevrilmiş, tüm dünyada bolca okunmuş. Uzun zamandır merak ettiğim, okumak istediğim bir yapıtı. Beni pek heyecanlandırdığını söyleyemem. Yazarının bir edebiyatçı olmadığı açık. Yarı-amatör bir üslupla, elinden geldiğince ilginç hayat hikâyesini yazmış. Galiba kitap giderek acıklı bir hal alıyormuş ve muhtemelen salt bu yüzden uyanık bir yapımcı tarafından bir süre önce filme de alınmış. Yüzer-gezer, çok seçici olmayan okur için yerinde bir seçenek olabilir. Arka kapak yazısında, kitabın efsanevi *Küçük Prens* ile kıyaslanmasına ise ancak gülünür. (Bir Saint Exupéry kolay yetişmiyor.) İki kitabı eş zamanlı okuduğumdan öyküleri sık sık birbirine karıştırıyorum. Aslında bu tür çoksatarlardansa, örneğin Roberto Bolano'nun ya da J. Marias'ın henüz okumadığım kitaplarından birine yönelmem çok daha isabetli olurdu. Saf edebiyat dururken, edebiyat özentileriyle, amatörlerle yetinmek, zaman yitirmek belki de yalnızca ahmaklık.

Yeri gelmişken, şu arka kapak yazıları hakkındaki duygularımı da kâğıda dökeyim. Bu yazılara bakılacak olursa, hemen her kitap, artık nasıl oluyorsa ait olduğu türde o güne dek yazılmış en önemli, vazgeçilmez kitaplardan biri sayılıyor. Telif olmayanların neredeyse tamamı yetkinlikle dilimize kazandırılmış oluyor ve yazarı her kimse, Joyce, Kafka, Proust, Faulkner gibi devlerle aynı edebiyat geleneğinden, hatta yakın akraba olarak değerlendiriliyor. Kim tarafından mı? Kim olduğu asla bilinemeyecek, olasılıkla hiç yaşamamış 'çoğu eleştirmen' tarafından. Anladım, onca çaba ve hevesle bastığımız kitap derhal ve bolca satılsın istiyorsunuz, ama hiç olmazsa bu pazarlama sürecine biz edebiyatseverler için kutsal ve dokunulmaz olan bu ve benzeri birkaç ismi buluşturmayın.

23.04.2014

O öldü/ Yeşil ve sarı mendiller örtüyor üstünü/ Belki de hiç çürümeyecek, bakıyorum da/ Gıysilerim kuru. Gideceğim/ Çıplak bir kız geçiyor caddeyi... John Ashbery'nin bu kısacık şiirini bir hayli sevdim. Şiirde yalınlıktan genelde uzak dursam da, büyük şairler çok az sayıdaki ve günlük konuşmalarda en fazla yıpratılmış sözcüklerden bile enfes şiirsel imajlar, izlenimler üretebiliyor. Örneğin Kavafis. Belirgin biçimde konuşma

KIRMIZIPANTOLONASKISI

Muzaffer Tayyip Uslu anısına

içimdeki çocuk
intihar edeli beri
kırmızıpantolonaskısıyla daha onbirinde;
korkadururum pencere pervazında
yıldızlara sarmaktan...

yeryüzü
gökyüzüyle
yüzyüze,
gezgözüyle alınımızda arpacığın güneşin, sıcak/
unutma her yeni gün
yeniden aldanmaktayız çocuk!

tutunamadığımız,
başaramadığımız,
bulutlu gecelerde sırça dehlizlerimizden
sayabildiğimiz yıldızlar kadarız
ve hatta
kaybettiğimiz kadar...

yüreğimdeki cesetler çürüdükçe
sevgim de kokuyor mütemadiyen merhametimin de
an geliyor
söküyorum kaldırımlarını geçmişimin...
veremden bile ölenemiyor artık;
yazık ki yazık!

bir balığın gözüyle bakıyorum hayata
flu olan benmişim meğer
yüzüyorum bütün acılarımla kulaç atarak avcılara /intihar!

yaşamak sigara içmekse aziz dostum
yalnızlık;
terkedilmiş bir köy tabelası kadar yalnızlık...

ekmeğin reçelli tarafı
gökyüzüne düştüğünde,
söz!
tabutumu omuzlayıp
yine yeniden seveceğim...

diliyle yazdığı kimi şiirlerindeki estetik düzey, çevirileri üzerinden değerlendirildiğinde bile olağanüstü, tüyler ürpertici derecede yüksek. Aynı deneyimi Yunus, Pir Sultan ya da Karacaoğlan okurken de sık sık yaşamak olası. Ece Ayhan da dilese bu tarz şiirde ilerleyebilirdi kuşkusuz; ama o kendine tümüyle farklı bir yol çizdi. Daha kanatıcı, yabancı, şahsi imgelerle düğümledi şiirini. Böylece ortaya daha tuhaf, çok nadir rastlanacak türden eserler çıktı. Ya da belki şiir yazmadı, yazıyormuş gibi yaptı da herkes ona inandı. Bildiğim kadarıyla Türk şiirinin en özgün, akrabalık ilişkilerinden hoşlanmayan isimlerinden biri. Belki her anlamda, hiç kimseye yaklaşamayacak kadar yaralıydı.

İnternette Çehov üzerine araştırma yaparken üstadın çok hoş (bir o kadar da dehşet verici) bir sözüne rastladım. Sanırım bir hikâyesinde geçiyormuş: “*Ne kadar da güzel bir gün. Kalkıp çay mı koysam, yoksa kendimi mi assam, bir türlü karar veremedim.*”

Ben bunları yazarken saat 00.24. Bu günlük ve gecelik Bulut yok. Muhtemelen yarın öğlen yine gelecek. Ne de olsa 23 Nisan ve okul yok. Ben de büroya gitmeyeceğim.

Akşam Alsancak'ta bir ara kendimi çok kötü hissettim. Bir elektrik akımı tüm vücudumu, özellikle de kollarımı işgal etti sanki. Hemen en yakınımdaki fırından yiyecek bir şeyler alıp bir çay ocağına çöktüm. Onları yedikten ve ilacımı aldıktan sonra yavaş yavaş kendime geldim. Sonra eve dönmek üzere metroya bindim. Bir arıza yüzünden yolculuğum hayli uzun ve sinir bozucu geçti.

Babamla Orhan Hançerlioğlu, onun romanları ve özellikle de sözlükleri üzerine konuştuk. İnanılmaz derecede çalışkan ve üretken bir insanmış. (37 yaşında öldüğünde, arkasında 35 film bırakan sevgili Fassbinder gibi tıpkı.) Sayısız değerli sözlük ve roman kaleme almış. “*Öğrenmek benim mutluluğumdur*” dermiş. Bu hayatta örnek alınmaya değer insanlar şayet varsa, biri de odur sanırım. Tabii, bir diğeri de sevgili Dr. Çehov.

Saat 13.06. Kızılderilileri okumaya devam. Mitolojiyi bitirmek üzereyim. Güzel de bulsam, bir kitabın sonlarına gelmiş olmak benim için büyük mutluluk kaynağı. Bu sayede yeni bir kitap için kapı açılmış, boşluk doğmuş oluyor çünkü. Belki fuardan O. Hançerlioğlu'nun *Dünya İnançları Sözlüğü*'nü alıp mitoloji okumalarımın onunla devam ederim. Babamın bir arkadaşı, zamanında bu sözlüğü neredeyse ezberlemiş ve hâlen okuduklarını takılmaksızın anlatabiliyormuş. Benim bunu başaramayacağım kesin.

Sürekli olarak söylenen, yakınan, başkalarının ruhunu da kendilerinininki gibi karartan, çöküntüye sokan insanları, daha doğrusu o insanların bu alışkanlıklarını hiç sevmiyorum. Bir insanın, mutlu bir kimseyi, kendi kemikleşmiş sorunlarıyla, ilenmeleriyle mutsuz ve meşgul etmesi kadar büyük bir kötülük, ahmaklık bence zor bulunur.

Bazen yazmaya üşeniyorum. Yazmakla yazmamak arasında çabalamaya değer bir ayrım yokmuş gibi geliyor bana. Neyse ki her zaman böyle adamsendeci değilim ve şimdi olduğu gibi duygu ve fikirlerimi kâğıda geçirmeye değer buluyorum.

**Düşünce ağırlıklı okuma günlükleri.*

Çıktı!

Mormenekşe Yalnızlığı

Şiir

Halim Çiftçi

Sokak Kitapları, İstanbul, Haziran 2017, 76 s

GÜNLÜK

Osman Serhat ERKEKLİ

56. Uzak geçmişteki bir saniyelik değişiklik benim ben olmamı engellerdi. Felsefenin en çok bu yanı ile ilgileniyorum.

57. Dostlarımı düşününce Türkiye haritasında yirmi kişi aklıma geliyor. Nedense aynı kent İstanbul gözden kaçıyor. Oysa burada da Kamil Eşfak Berki, Nurullah Can, Oya Uysal, Hüseyin Alemdar gibi iyi şiir yazan dostlarım var.

58. Rüyamdan bir mısra:
Vakti bir gül gibi koklayıp koparmak.

59. Anıların işgaline hâkim olamıyorum. Bu günü yalıtılmış yaşamak mümkün ama geçmişi unutmak zor. Belki bu yüzden ölüyoruz; unutmak için ölüyoruz. Ölünce mutluluk olmayacak ama mutsuzluk da olmayacak.

60. Cenaze törenlerine gidiyorum hepsi kokteyl parti gibi. Söylesem gönül razı değil söylesem faydası yok.

61. Tarhun otu aldım. Bayburt dili ile dargun. Sevil yarı orali yarı Anzerli. Sürpriz yapıcam. Ramis Dara'nın haberi olsun.

62. Hey ölüm ey hancı ben yabancı değilim; seni çok yazdım.

63. Hikâyeci, tiyatro adamı, sıcak insan, Ülkü Ayvaz rahatsız imiş. Geçmiş olsun.

64. Yeni tanıştığım sıcak temiz yüzlü bir çocuğun polis olduğunu öğrenince biraz ürktüm. Oysa mesleğini yapıyor. Ekmek kavgası. Yetmişli yıllarda çoğumuzda polis korkusu vardı. Sonra şunu düşündüm bir insan cellat da olabilir. Oysa Nâzım Hikmet'in "ıdamım isteniyor" dediği şiirinde "bir çingenenin siyah kıllı bir örümceğe benzeyen eli geçirecekse ipi boğazıma" diye birkaç mısraı vardır. Bir insan Çingene de olabilir. Daha önce de yazdığım gibi kimse etnik kökenini seçemez. Hatta o şiirde acısı bacısı diye zorlama bir kafiye de vardır.

65. Uykuda idrardan yana bir sıkıntı varsa rüyamda bazen şehir meydanlarını asker doldurmuş; sıkıyönetim ilan edilmiş görüyorum. Bazen de şeytan giriyor rüyama. Cinsellik ve faşizm bağlantılı. Faşistler cinsel özgürlükleri bastırıyorlar. Cinselliklerine ket vurmaya eğilimli kişiler de faşistleri destekliyor.

66. Kumrular pervazda yuva kurmayı bıraktı. Bir karga yumurtalarını telef ettiğinden beri.

67. Hayvani içgüdülere mevsimler birer an; kuluçka, doğurma birer an gibidir. Zaman kavramı akıllı beyinlerde var galiba. Oysa akıllı beyinlerin zamanı geçmiş şimdi gelecek diye kategorize etmesi bir vehim olabilir ve ölümü bu yüzden kabullenemiyoruz olabilir.

68. Ailemin yatılı okul adına 11 yaşında beni İstanbul hele Beyoğlu sokaklarında yalnız bırakmasındaki cesareti anlayamıyorum. O zaman İstanbul, bir buçuk milyon nüfuslu, demek ki tehlikesizdi.

69. Sedat Umran yıllar sonra Şaheserler Antolojisine aldığı Kasaba adlı şiirimi yazıldığı yıllarda (1978) beğenmemişti. Öyle ise nesnellik adına neye nasıl güvенеceğiz. Hatta Sedat Umran'la bu olguyu paylaştığımda "kıskanmışımdır" demişti.

70. Abbas Karakaya *Gezi Koyun Çocukların Adını* isimli şiir kitabını gönderdi. İlk bölüm tamamen slogan. Ablasının ölümüne adadığı bölüm fena değil. Siyaset başka sanat başka. Oysa kendisi Edebiyat Doktoru imiş. Birleşik Amerika Devletlerinde Cemal Süreya için tez hazırlamış ve *Üvercinka*'yı çevirmiş. Benim günlüklerimi beğeniyormuş; ben her şeyden önce 68'den beri şiir yazan biriyim; ona kızdım biraz sert konuştum telefonda.

71. Galiba kimse kimseyi okumuyor artık.

72. Güneş vuracak mezarların üzerine. Güneş her şeyi unutturacak.

73. Öyle bir dünyadayız ki iletişim bile kirleniyor. Serdar Koçak telefon kullanmamaya başlamış. Evden çıkmakta bir mânâ yok dedi. Ben de evde olmakta da bir mânâ yok dedim. Hayatımda Sevil Avşar'ın geliş gidişleri dışında bir mânâ kalmadı. Demek ki aşk her daim geçerli. Depresyonun hâkim olduğu bir çağda yaşıyoruz. Teknoloji depresyona itti insanları.

74. Sevil'le sigarayı birbirimize ve kendimize yasakladık. Acaba alkol biraz dengeler mi dış dünya ile çatışmayı? Epeydir bu iç ve dış dünya çatışması yeni bir filozofa gebe. Foucault diyorlar, okumadım, belki... Yeni filozoflar entelektüel gevezelik gibi geliyor. Niçe'deki klasik tadı bulamıyorum.

75. Sevil Avşar diyor ki: Ruh bilmiyor yaşlandığını; beden diyor ki dur yaşlandı. Ve ekliyor: Kişi işde kokusundan haz almıyorsa gençliğini yitirmiş demektir.

76. İlaçsız alevlenme döneminde bütün gün İstanbul'un sokak ve caddelerinde yürüdüm. 35 kilo idim. Sadece Boğazi geçerken araca binerdim. O yıllardan *Yerlere ve Göklere Dair*'den başka bilim alanında özellikle İzafiyet Teorisine katkı olarak bazı denemelerim kaldı. Bir geçmişi kaldıramıyorum bir de yakınlarımların ölümlerini. Ölüm olmasaydı edebiyat ve din olur mu idi meraktayım.

77. Yakınlar yaşca küçük olsalar da bazen saygısızlık yapıyorlar. İnsanları para, sağlık, evlilik, kariyer sorunları bunaltıyor ama bizden öncekilerin de bu sorunları vardı. Kuşaklar gitgide şımarıyor.

78. Şakir Kurtulmuş'un *Ölüm ve Ayna* ile Serdar Kacır'ın *Uzak Ülkeme Doğru* adlı kitapları geldi. Kurtulmuş nerede ise benim yaşına yakın, biyografisini okuyunca eski ortak dergileri andım, Serdar Kacır'ın kitaba adını veren şiirini beğendim. İslami şiir denilebilecek çizgidekilerde ütöpik bir dünya tasarımı var.

Sulhi CEYLAN

SENİ UNUTURUM

Ellerini çekerim gecedен
Yükselir içimde kırbaç dilli bir alev
Ete değdiğinde uzaklığın
Sustuklarım kusar içimde

Ellerini çekerim gecedен
Bedbin bir tabircidir gün
Ki insan kendine soru işareti
Üstü çizilmiş bir cümle

Ellerini çekerim gecedен
Çivilerim parmak izlerini
Saf girdaptır gözlerin
Onları da unuturum

Ellerini çekerim gecedен
Adın gırtlığımda uzun bir yol
Kendi kalabalığımda azalırım
Bunu da unutma

Nevzat KONŞER

BEYAZ KARANFİL

şimdi beyaz karanfil, nefesin
özgür kahkahası ovanın
dağların sevinçle oynaması.

bir ırmaktır sesim nefesinde, uslu
çocukları taklit ettiğim
gölgesi tomurcuk bebeklerin.

sesim sesinde bir alışkanlık...

şimdi beyaz karanfil, ıslaksın
yağmur kısık kısık iniyor ovaya
kaydediyor kokuşmuş baharı
tende oturan mızıka.

türküleri tenleri eğitmek içindir
ilk önce kulaklar aracı olur buna.

sesim göçebe, nefes kırıttık şehir
sen benim yolculuğum olmalısın
sevgilim, bana uzak dokunma.

yüzünü anlatsın beyaz karanfil
soluklansın yanaklarımda
kalbi ağrıyan zaman!

Ozan ÖZTEPE

BİR HAZİRAN İKİBİNONÜÇ

Galata'nın ara sokaklarına usulca bir bakın. Akıp giden o alevi avuçlayabilirsiniz. Sıkıca kucaklayın onu, arkadaşınıza uzatın. Odakule'den Pera Palas'a inen yokuşa sıra sıra banklar saksılar çekin, kepenkleri örtün, kaldırımlara kol bacak gerin. Çöp bidonları çeksün sokağın bugünkü fotoğrafını.

*pera palasın en pahalı odasında
para palas palaspandiras
bir dünya...*

Yavaş yavaş tırmanın yukarıya, omzunuz arkadaşınıza bulut olsun. Toza toprağa bulansın bugün eliniz, bırakın öyle kalsın. Barikatın en tepesinden görebilirsiniz şimdi Cumhuriyet Anıtı'nı: Meydan'ın bir köşesinde yalnız ve yılmış, çevresine özür diler gibi bakar.

amanyanlaşanlaşılmasın beyler bayanlar
biraz sonra olacaklar düpedüz isyandır!

Yılmaz BOZAN

GÖZ NAKLİ

kimin gözleriyle bakıyorsun anaanne
bu bakışlar bu karamsarlık kimden nakil
altmış beş yıl kullandığın mavi
atılmış çöpe
bir çift on sekizlik kahverengiyle takas

demlenmesini bekliyorsun sohbetlerin
torunlar tahammülsüz merhamet tanımsız
damlıyor bahtının kenarından
gençliğini hatırlatan sokaklar
yüzün aynı bakışın farklı
gözlerindeki ışıltı sevecenlik buğu
senin değil
bu hayat aslında kimsenin değil

ama nasıl bir yabancılaşma odada
yabancı öfke saçarsın diye korkuyoruz
renk değiştirdiğini biliyordum da kertenkelenin
insanı anlamlandıran şeylerin asla
göz naklinden çok
anaanne ile torun arasındaki bakış nakli

TEMATİK İNCELEMELER ve BİR İKİ NOKTA

İbrahim OLUKLU

Üniversitelerimizde “tematik incelemeler” alabildiğine çoğalmış durumda. “Türk Edebiyatında Saksâğan Motifi”, “Ahmet Hamdi Tanpınar’ın Şiirlerinde Böcek” gibi adlarla, bu adları ben uydurdum, bir sürü çalışma yapılıyor.

İlk bakışta, bunların çoğu kitaplaştırıldığı için, önemliymiş gibi görünüyor edebiyat adına. Oysa bunlar, edebiyata katkısından önce yazan kişinin unvan elde etmesine yarıyor. Örneğin bir doktor/akademisyen bununla yardımcı doçent veya doçent oluyor, bir doçent profesör oluyor.

Burada öncelikle şunu söylemeliyim: Üniversite geleneğimizde yeni bir olgu bu. Mehmet Fuat Köprülü’de, Ahmet Hamdi Tanpınar’da, Berna Moran’da, Mehmet Kaplan’da, İnci Enginün’de, Zeynep Kerem’de, Murat Belge’de böyle çalışmalar yok. Onlarda daha çok “araştırma” anlamında çalışmalar var. Eleştirmenlerimizde böylesi tematik çalışmalar hiç mi hiç yok.

Tematik incelemelerde karşılaştığımız bazı olumsuzluklar da şunlar:

Tematik incelemelerde okunan eserler, eserin bütünlüğüne yönelik okunmuyor. Ele alınacak temaya göre okunuyor. Dolayısıyla bu incelemeleri okuduğunuzda, esere dair bütünlüklü bir yargıya ulaşmanız mümkün değil. Temel alınan eser değil, eserin üzerine incelemecinin çıktığı yargılar oluyor. Bu durum incelemeci adına bir kolaycılık. Kitabı alıyorsunuz, konu ettiğiniz temayla ilgili bölümlerin altlarını çizerek veya fişleyerek okuyorsunuz, sonrasında şurada şu var, burada bu var, diyerek birleştiriyorsunuz alıntılarını.

Üstelik ele alınan temalar suya sabuna dokunmayan temalar olarak seçiliyor. Temaların isimlerine değil, incelemecinin birleştirmelerine baktığınızda bunu kolaylıkla görebiliyorsunuz.

Böyle bir tematik incelemeyi ben de yapmıştım 80’li yıllarda. 12 Eylül sonrasında yazılan bazı şiirlerdeki “sessizlik” izleği üzerinde durmuştum. Orada, toplumun baskı altına alınmasını ve bunun yarattığı “sessizlik”i irdelemeye çalışmıştım.

Günümüzde yapılan tematik incelemelerde böyle bakış açısı da çıkmıyor karşımıza. Bir tür “kolaj” yapılıyor. Deyeceğim metinler arası bir okuma çabası bile görülüyor. “Şurada şöyle ele alınmış, burada böyle denmiş” gibi yargılarla yapılan bir “kolaj”.

Bunların edebiyata/ edebiyatımıza bir katkısı olacak mı? Elbette olacak... En büyük katkısı da edebiyata dair bir çalışmanın, kolaylıktan nasıl kurtarılabilirliğini göstermesi anlamında olacaktır.

Sinan AKCAN

SOMA’NIN FAİLLERİNE AĞIT

dokunaksız ve bedava duruyordu “ağızlarında” acı.
hava desek, mevsimsel olarak kapalı
çığlıkları şan eğitimli edalı.

Erkan KARAKİRAZ

EŞİKTE BEKLEYEN ŞİMŞEĞİN

I

avlunun
kara taşları:
papirüs
azıcık selüloz
yeterince pan
uyku bölen –gözüne açılır

kar tanesi
çarpışmalarında
dalgalandan

akıl yürütür
sabaha buyurmaya
delip geçen koma

benzi soluk
tin kipiyle
yazar çizer üstüne

sek sek oynar
akşamüstü

sükût
ağrılı bir *ata-yağmur*
doğurur

yenik düşer
veznine ipeğin

II

kiler kapısı
beklemeyi oyar
kedi ağızlarını
cızırtısını
ıslaklığın

sonuçlar
nedenleşir
genleşir –en acımasız
yakuta boğar uyuyan suyu

yok yeterince sözcük! yok.

Emin KAYA

GÖÇ YOLUNDA

Bir ağacın orda, taşlığın ucunda
iki büklüm torununa ceviz uzatıp
ya sonra mı diyor içlenerek
çaresizliğimize uzanan her el
o gün boynumuza bilenen bir bıçaktı
göğün omzunda parlattığımız yıldızlar
bizi ele veren birer ispiyoncu
kapımızı milyon kere kanatlayan komşular
baykuş uğruyla kapattı eşiğimize yüzlerini
çaresiz bir baş soğan gibi
karnımıza inecek yumruğu bekledik
dilimiz dişlerimizi dövüp duruyordu
dudaklarımızdan kurtulup
oysa ne çok sevmiştik demeye sizi ey insanlar!

taşlığın orda, iki büklüm omzunda adamın
hayretle seyrettim kayarak intiharını bir yıldızın
say ki pişmanlık!

Burak EROĞLU

KEMAL'E AĞIT

kemal eroloğlu öldü kederinin iriliğinde
mavi bir güvercin, ışığı loş, kekremsi bir odada

tabutum siyah olsun dedi önceleysin
olmayacağımı bile bile dedi
birtakım kişiler bunu reddetti

kemal sanıyorum ki aldırmadı
mavi, mutik, solungaçsız burnunu
dünyaya iki kere çevirdi
tükettim bir bir salıncaklarımı dedi

gri bir tütsü doldurur odanın içini
ve kemal'in bitmeyen siyahlığını
hançer yüklü bir güvercin doldurur

ne adam şu kemal
yineliyor: illa tabutum siyah olacak diyor
birtakım kişiler bunu yine reddediyor

siz aldırmanın onlara
onlar gökyüzünün maviliğine de karşı

Hızır İrfan ÖNDER

ÜÇLEMELER

1
bu güneş
hepimizin
yağma yok!

2
ey yağmur
lekelerini çıkarabilir misin
dünyanın?..

3
ateşböceği kadar
aydınlatabıyorsan geceyi
güneş olmaya yeltenme!..

4
soluğun şiir değilse
sözcükler
aciz kalır...

5
ıslatmayan su
yakmayan ateş ol ki
farkı fark edelim...

6
ey şair
gözyaşlarını mürekkep
direncini kalem eyle!..

7
yeni olan ne var ki hayatta
yaşamak mı
ölmek mi?..

8
aynalarda yalnızlığımın silueti
yanımda çevrimdışı hayat
avuçlarımda eriyen ömrüm var!..

Ahmet TAHTA

ŞAİR

Silah doğrultuyor
Kendi ruhuna bile
Ve açık unutuyor
Kalbinin penceresini.

Coşkan Tugay GÖKSU

ESKİ BİR ÖLÜME BİR ESKİ ŞİİR

Ali Bey'in Masasına Az Konmuş Çiçekler Kadar Ağustos'tur.

Bağırsam ölüm yetmiş dokuz kilo gelecekti
Ve bir yığın hayal edecekti taksi parası için
Bu yüzden terk ettiğin adımların saksıda çürüdü

Geliyorum eksilen çiçeklerimle
Evlerin bir yanı mersin bir yanı dua
Kristal sakalından tutalı yaşam
Kuvvetle muamma

İğde deliğinden sıvışırken zaman
Ölümden parıldayan gözlerimle
Kavuşmak bir ölümden sığışmış öyküye
Kapayınca gözlerini bir yanını saran
Geliyorum, bekle

Ve at arabalarında beslediğin rakıyla
Ciğerlerime tütün kokusu sinmiş yeşil morglarda
Tam altı yıl bekledim ardından

Ölümlerle karşıladılar seni başında şapkan
Birçok kadın olup ağladılar
Biraz ben olup dayanmamam

Ha gayret yaşıtın yedisinde
Bahçeden erik bakkaldan ekmek getirdiler
Toprak ve su ve çalı
Seni külünden
Yaratamazlar

Dayan Ali'm Narlı Mezarlık'a
Adın bir umuttur yaşamaya
Elimde akşamdan kalma borazan
Uyan Ali'm
Dinine imanına

Özlem ALTUN

RED GREEN BLUE

Dijital nabzımda ritmik elektronik kaygı
çavlanlarla patlayan -fişek pikseller 8-bit
birleştirip yeni anlamlar olsa (mı?)
aa yapılmış varmış- al sana post-dijital
malum her şey postuyla olmalı
ve yalnızlık bir sevmeye biçimi
post-üleşik hayatlarımızda
dokunmadan-estetik biçimlerde
avatarlarımızla sevişiyoruz mesela.
organik aşklar moda olana dek
retrolardan bir retro, özlemek.
yüksek çözünürlüklü tıkanma.
-yenilenemedi-
damlalarda 140 karakter
öpüyor öpüyor gözlerimden gairesiz
akıyorum ustalıklarla (-) değmeden hayata
birbirimizin haberyükünden.

Necla DEVELİ

KUŞ KABUĞU

Berkin Elvan'a

nasıl yara tuttum bilemezsin

bir kuş kabuğuydum ben

içimde yok-

- - -sulluk

eprirdi kalbim ağlamaktan

tan sanki baharı unutmuş

- - - -muştusuz bahar yeşili gözleri şimdi

sessizce uçtular

kanatları yorgun

-- - -sürgün bir kapının ardında bulutsuz yağmur gibi
şehrin deniz çiçeğine yeni bir gonca

o kadar nefes aldık birlikte

- - bir panzerönü çılgılığı ve sesin yıkanmış ellerimde

tam da devrim olacaktı hani
neden gittiniz

İbrahim ÇELEBİ

AYNA EMİRLERİ

aynada asılan yüzlerinizi alıp
denize götürüyordum
suyun kıyısında
çakıla dönüyordu gözleriniz
kolyeniz balık
tacınız dağ

sonra boynunuzu kırarak
çakma bir dünyaya dönüyordunuz
kalbimin etrafında

siz ki hiç ayrılmazdınız
hep bende ince görüldüğünüzden

gitmeseydiniz
ufuk çizgisiyle
ip atlatacağık güneşe

bilmem bu kaçınıcı
dağların elimde kalması

ayna soyundanım
kendini gören
unutuyor beni

talihim
sırrı dağ diye seni taşta tutsam
ayna emriyle düzeler misin

Bartın, 25 Şubat 2014

Orçun ÜNAL

GELECEK YARALARI

Uzanır tutulmuş bellerden
Soğumuş kahvelere
Gece yarısı ebemkuşakları

Binlerce serin platoya
Boylu boyunca uzanmış
Titanlar heybetindedir kanlı yatakları

Ve silkindikçe göğüs uçları belirginleşen
Aksi huysuz dul dev karıllardır
Kahve üstü dedikodu konuları

Yaşlandıkça çıkınları dolup taşan
Ama kelleştikçe vahşileşen
Adamlaradır bütün sevdaları

Fal kapatıp boş hayallere
Yüzük koyarlar fincana
Birlikte soğur gelecek yaraları

Ha şimdi ha sonra
Delik deşik olacak elbet
Hepimizin anadan üryan
Ve barbarca umutları

Rasim DEMİRTAŞ

KENT MEYDANI

1
kent meydanı'nda
bir bahçe
herkesin ağacı
kendi içinde

2
kent meydanı'nda akşam
bir yaşam kadınıdır
etekleri acele taksi
dudakları trafik şamdan

kent meydanı'nda akşam
gri bir şam'dır
restoranları aç sokak
otelleri kan uykulu

kent meydanında akşam
ağzı bozuk ingiliz şarkılı
ezan sesleri duyulur
eski zaferler hâtura

3
kent meydanı bir kimlik kâğıdı
üzerine şiirler yazılı

YITİK ÜLKE YAYINLARI

Şiir Dizisi

www.yitikulke.com

Onur Behramoğlu

“Senden Öğrendiğim Şarkılar”

•
Uğur Aktaş

“Kendi ile Ben”

•
Enver Topaloğlu

“Aşk Kayıtları”

•
Nihat Ateş

“Akla Çarpan”

•
Savaş Çekiç

“Kıyı'ya, Göl'e, Ada'ya Haiku”

•
Kadir Aydemir

“Soğuk Yazgı”

•
Hakan İşcen

“Buğu ile Çizgi”

•
Gökçenur Ç.

“Doğanın Ölümü”

•
Şeref Bilsel

“Sürgündeki Rüzgâr” (4 kitap bir arada)

•
Mutlucan Güvendir

“Şey”

•
İgor İsakovski

“S.ktir Git İsakovski”

ŞİİR KİTAPLARIMIZ KİTAPÇILARDA
VE ONLİNE KİTABEVLERİNDE

Cihan OĞUZ

ELT, ACELE, YILDIRIM

Kendi hızıma yetişmem lazımdı, hile yaptım
Rüzgârı arkama alıp çıktım yokuşu

Gözlerin çipildi, dudakların şarap tortusu
Fiyakama bir halka daha ekledi akşam

Hep düşündüm, Osmanlı'da internet olsaydı
Gece porno izlerken yakalanır mıydı Süleyman?

Haremdeki cariyeler kiminle chatleşirdi
Şehzadelerin dibi düşer miydi Facebook'ta?

Bunları düşündükçe deli gömleği hazırdı esasen
Timarhaneye dar gelirdi Mazhar Osman'ın kahkahası

Ben deli gibi sevmek isterdim hayatı, hile yapardım
ELT telgraf çekerdim kendime, geç düşün diye içime acı

Mustafa OĞUZ

ÖZLEM

Şimdi
Sokaklar dolusu leylaktır
Memleketim
Çın çın çocuk sesi
Kuzu melemesi, bülbül ötüşüdür
Çimlerde ışyan şebnemdir

Şimdi
Nasıl gider gözlerimin önünden
Annemin sevgi dolu yüzü
Nasıl çekilir gözümün önüne
Annesiz kara perdeler

Can ailem
Ben yanarken sizden uzakta
Kim bilir neler yaparsınız neler
Bir bilsem
Nasıl yayılır yüzünüze gülüşler
Nasıl parlar gözlerinizdeki ışık

Ünsal ÇANKAYA

DURGUN GÖLÜN UYKUSUZLUĞU

Uzak ve durgun
bakıyorsun.
Sapanca
durgun ve uzak bir göl gibi
duruluyor ufukta.
Unutulmuş söz, sahipsiz bir saz,
çöl olduğunu duyumsuyorsun
bakılmayınca.

Yol, orman, bina.
Her binada insanlar, insanlar yapayalnız.
Şehir şehir çoğalıyor yalnızlık,
yalnızlık koca dünya.
Dağlar yükseliyor umutlarına,
umutlar hüznün kuyularına
çekiyor.
Karadeniz elden çıkmış tabanca,
yeşil hızla değişiyor maviliğine,
gölgesinde o dağların
vuruluyor.

Göl durgun, yorgun, göl fazlasıyla umutsuz
kavuşmayı unuttuğu denizi
görmüyor rüyasında.

Bir çocuk gibi
uyusun göl, uyusun , uyusun
büyütsün nilüferleri

Ertuğrul TİRYAKİ

ÇARPINTI

Önce
yüzüme vurdu
bütün çıplaklığını

sonra
bırakıp gitti
ılık ıslaklığını

yağmur

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Yayın Adresi	: Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5 - MUDANYA	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)		
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayım. ISSN 1305 – 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.